

Lipcsei Márta

Üzenet Gárdonyi Gézának a XXI. századból

Néha kisimítjuk az emlékeket
találunk egy-egy tisztást az életidőben
keresztre feszítjük a friss vágásokat
tudatunkban helyet csinálunk
a szemünkből kidörzsölt álmoknak
majd visszatérünk megnyitni a
növekedés kapuit.
A korhadást rothadást a folytatás
sűrűjében a levegő csendjéből
újraöltöztetjük
felszereljük a jelzőtáblákat
puskával tölténnel távcsővel
szemlére indulunk
folytatjuk útjainkat
körülnézünk figyeljük a fáknak
a remény növekedését
vadorzók csapdáit szétrugdossuk
gondosan kikerüljük a mérges gombákat
majd az akarat érzését a beszéddel
kötjük össze hogy az akarat nyelve
a látás legyen.
Az élet alkotóelemeit
formába öntjük
az áthevített masszából
egyenletesen az érzések
bizonyosságában landolunk
majd keressük a tudást
közben a világ akaratára hull erőnk
magunkhoz öleljük a szabaddá tevő
szeretetet hogy a jövő szakadékába
ne zuhanjunk.